

א) אהלות פ"ג מ"ו [גדה
נ.], ב) צלה ל: שבת כז
מה. [מוספתא פ"א],
ג) אהלות פ"ז מ"א.

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה היכי
דמי וד"ה שמיין וד"ה
תחמונה כשרה ד"ה:

ליקוטי רש"י

טפח על טפח על רום
טפח. אהל קטן שהוא
טפח אורך וטפח רוחב
ורום חללו טפח. מביא
הטומאה. אם כוון מן
המט נלד זה וכלי נלד זה
הוא טמא כלי מחמת אהל
המט. וחוצץ בפני
הטומאה. אם טומאה
מחמו וכלי על גבי הכלי
טהור, ולהכי נקט על רום
טפח דלי הוא חלל רומו
פחות מטפח הוא טומאה
לרואה ונגדו למעלה עד
לקיץ טמא. כדלמריין
צבעור והרוטב (חולין
קכו.) ולענין אחוי
טומאה נמי לא מיימי
ללא אהל הוא [גדה כו.].
ועברה בקרימין.
פארה ציריעות של צבעים
שקורין אונריין [שבת
כב.]. יפה צבעיין
וצקמנין המצויין, קרמין
נגדי צבעונין שקורין
אונריין קדימין לצנים
של פשתן [ביצה ל.].

הגהות וצינונים

א) [צ"ל דתנן] (גליון):
ב) [פי' אשכולות של
ענבים שהן כרותין עם
זמורה. ערוך] (גליון):
ג) צ"ל עליונה צמעה
מב' (מראה כהן) ותיבת
כהן ממחק: ד) צ"ל
למעלה מב' (מראה
כהן): ה) צ"ל עליה
(דבש תמר):

לעזי רש"י

אונריין. פירוש נגדי
צבעונין, יריעות של צבעים
(רש"י שבת דף כז ע"א
ד"ה ועטרה בקרמין),
נגדים המצויים (רש"י
ג"מ דף ס ע"ב ד"ה
קרמין), רקמות, נגדי
רקמה (רש"י תהלים מה
טו). ג' צבעונין. פירוש
מעשה רוקס (עיין רש"י
שמות כו, לו) או מעשה
אורג (עיין רש"י שמות כה,
לג).

סוכה

פרק ראשון

סוכה

י.

(ב) היכי דמי כגון שהתחוננה צלתה מרובה מחמתה ועליונה חמתה מרובה מצלתה וקיימי תרוייהו בתוך כ' עליונה כשרה ותחתונה פסולה היכי דמי כגון דתרוייהו צלתן מרובה מחמתן וקיימא עליונה בתוך כ' פשיטא תחתונה כשרה ועליונה פסולה איצטריכא ליה מ"ד ניגור דילמא מצטרף סכך פסול בו.

ול"ג זהא סיומא וכגון דקיימא עליונה כו"ל. ופירושו שתיהן כשרות ה"ד כגון שהתחוננה חמתה מרובה. דסכך לדיה כמאן דלימיה הוא דתרוייהו מתכשרן צסכך העליון והוא דקיימא עליונה צמוך כ' לארץ דהוי סכך כשר אף להכשיר תחמונה: שתיהן פסולות בו וקיימא עליונה צמעה מב'. לגגה של תחמונה שהיא קרקעיתה של עליונה: תחתונה כשרה ועליונה פסולה ה"ד כגון שהתחוננה צלתה מרובה בו. דסכך של עליונה לאו סכך הוא ולא מיפסלה תחמונה משום סוכה תחת סוכה ועליונה פסולה משום דתחמונה מרובה מאלתה וכגון דקיימי תרוייהו צמוך כ' לארץ דלי עליונה למעלה מעשרים אף תחמונה פסולה משום דמנטרף סכך פסול צהדי כשר משום דסכך למעלה מעשרים פסולה אצל כי קאי צמוך כ' לנטרף וצלצד שלא יהא ללמה מרובה מחמתה דתפסיל תחמונה משום סוכה תחת סוכה: ה"ד דתחתונה פסולה. משום סוכה תחת סוכה: וקיימא עליונה בתוך כ'. לגגה של תחמונה דהוא קרקעיתה לעליונה: פשיטא. דכי חד מנייהו תחמונה מרובה לאו סוכה תחת סוכה היא ומאי אשמעינן רצי ירמיה: תחתונה כשרה ועליונה פסולה איצטריכא ליה. כדקיימא עליונה צמוך כ': מ"ד ניגור. למיפסל תחמונה משום זמנין דקיימא עליונה למעלה ל' דלא מסיק אדעמיה למיחש לתחמונה משום צירוף פסול עם כשר ומדחזי לעליון תחמונה מרובה סכך כמאן דלימיה הוא ולא פסיל לתחמונה קמ"ל דלא גזרינן הא אטו הא: ובמה יהא. הפסק צין סכך לסכך ותפסול תחמונה משום סוכה תחת סוכה דלא נימא חד סוכה הוא: טפח על טפח ברום טפח מביא את הטומאה וחוצץ בפני הטומאה. הלכה למשה מסיני הוא אצל פחות מטפח לא מציל את הטומאה [אם] טומאה תחת ראשו אחד וכלים תחת ראשו שני והיא קורה ארוכה ורחבה טפח וראויה להציא טומאה לא מיימי משום דליכא רום הפסק טפח ממנו ולקרקע ולא חוץ אס יש כלי על גבה כנגד הטומאה אפילו עד לרקיע טמא דטומאה ראויה שאין לה אהל טפח צוקעת ועולה: שלא מצינו מקום חשוב. להיות רשות לעצמו לא כרמלית ולא רה"י פחות מארבעה כדלמנר צליאות השבת (דף טז.) והכא נמי לאו רשות לעצמו היא לאקרורי סוכה תחת סוכה: בהבשרה כן פסולה. משום שמי סוכות פסלה קרא וכי לית צה צעליונה הכשר סוכה לאו סוכה היא ולא פסלה: אי נימא דיוורין ממש. שאין צה אדם: אטו דיוורין גרמי. מכל מקום סוכה תחת סוכה היא: א"א לאו שאינה ראויה לדירה והיכי דמי דלא גבוה ו' מבל"ל דת"ק בו. וקשיא לשמואל מדרבנן: כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא. האי און ראויה לדירה דקאמר ר' יהודה לאו צשאין גצה קאמר דא"כ לת"ק נמי כשרה אלא צשאין צריאה וחוקה לקבל כסמות וכרים של עליונה ולישן תחמונה כשרה מהאי טעמא דשמואל דכהכשרה כן פסולה וכיון דעליונה לא חזיא למידר צה שהרי אין תחמונה מקבלתה לא פסלה: ופרכינן מבל"ל דת"ק סבר בו. סוף סוף שמע מינה דרבנן לית להו דשמואל והוא הדין לשאינה גבוה כו': ומשני איכא בינייהו בו. דרבנן סברי כיון דיכולה לקבל צדוחק שם סוכה על העליונה ומיפסלה התחמונה ורצי יהודה סבר כיון דליכא תשמישא להדיא לאו שם סוכה עלה לעליונה: ברתני' הנשר. שלא יהו עליון וקיסמין נושרין על שולחנו וסדין דצר המקבל טומאה הוא ופסול לסכך כדלקמן (דף יא.): או שפירם על גבי קינוף. כלומר או אפילו לא פירסו מפני הנשר אלא לנוי על מנתו: על גבי קינוף. הן ד' קונדיסין לד' רגלי המטה וגזרינן ומניח כלונסות מזה לזה על גזיהן ופורס עליהן סדין והרחיקן מן הסכך דהשתא לא משום מסכך דצר המקבל טומאה מיפסלה דהא לאו לסוכי שטחם התם: פסולה. משום דלינו יושב צסוכה דאהל מפסיק ציניהם: אבל פורם הוא על גבי נקליצי המטה. שאין אלא שנים והן יוצאין צמנע מטה אחד למראשומיה ואחד לרגליה ונותנין כלונסא מזה לזה ופורסין עליו סדין והוא משפע לכאן ולכאן ומשום דאין לה גג טפח רחב למעלה לא מיקרי אהל: גב' ל"ש א"א מפני הנשר. דשויה סכך להגין הלכך מפסיל משום מקבל טומאה: אבל לנאותה. אין שם סכך עליה וכשירה. וי"מ טעמא דפסולה משום שני סככים ואי אפשר דא"כ לרצ חסדה לא מפסיל אלא אס כן מופלג ד' דהא איהו אמר לעיל ארבעה וכיון דמיפלגי ד' תו לא מני למימר אצל לנאותה כשרה דהא איהו פסיל לקמן צנויי סוכה המופלגין ד' מן הסכך משום שני סככים: בקרמין המצויירין. מעשה אורג כגון צגדי צבעונין שקורין אונריין: ובפדינים המצויירין. שורתן צולטת כגון מעשה רוקס או מעשה אורג שקורין גלינשק"ש: יינות שמנים. נותנין צכוסות של זוכית לנוי: הכל

אמר רב הונא טפח. אע"ג דלקמן פרק הישן (דף כז): אמרינן חצוט רמי הכא לא שייך:

שלא מצינו מקום פחות מד'. היינו לענין רשות היחיד וכרמלית כדפירש צקונטרס ולענין גובה נמי אשכחן צריש חלון

(ערוצין דף עו.) ליחשב כפתח:

פירם עליה סדין מפני החמה. כחוצ צתשוצת הגאונים

הא דקמני פירס עליה סדין מפני החמה או תחתיה מפני הנשר פסולה היכא דתחמונה מרובה מאלתה צלא סדין אצל אס יש ללמה מרובה מחמתה כשרה ואין הסדין פוסלתה והיינו כמו שפירשתי לעיל דאין מנטרף סכך פסול צהדי סכך כשר כיון דצלא פסול ללמה מרובה וכענין זה מפר"ת מפני החמה שמייצטת את הסכך וממוך כן היה נעשה תחמונה מרובה וכן תחתיה מפני הנשר ואס היו עליו נושרין היה חמתו מרובה והסדין מונען מליפול וכיון שהסדין גורם שעל ידו ללמו מרובה מחמתו פסול אצל לפירוש הקונטרס קשה דלמה יפסל מפני שמגין על האדם מפני החמה ומן הקיסמין מאי שנא מלנאותה ועוד מלינו לקמן פרק הישן (דף כז): צרי יוחנן צרצי אילעי כשהגיע חמה למרגלותיו עמד ופרס עליו"א סדין: עד

לדירה והיכי דמי דלא גבוה עשרה מכלל דתנא קמא סבר אע"פ שאינה ראויה לדירה פסולה כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא א"א אין התחתונה יכולה לקבל כרים וכסתות של העליונה כולי שנויא הכא והכא חזא התם לדירה והכא לקבל ע"י הדחק: פירש עליה סדין מפני החמה או תחתיה מפני הנשר. דלא יהון טרפיין דסוכה נתרין על המטעמים בעידנא דאביל או שפרס סדין ע"ג הקינופות שהן ד' קינופות בד' קצות המטה פסולה. אבל פורס הוא על נקליצי המטה. שהן שנים באמצע המטה כדגרסינן בירושלמי רב ביבי בש"ר יוחנן שכן הוא עושה חלל באצילי ידיו כלומר אם הוא מכוסה בסדין ומעמיד בו זרועותיו וב' ידיו עומדות על גופו והסדין עליהן נמצאו זרועותיו בולטין ועולין מצדין כנקליטי המטה והסדין עליהם לפיכך ע"ג נקליטין כשרה כי כזרועותיהן חשוברין. פירש גאון קינופות. עמודין עומדין במטה ועליהן מלמעלה ד' עמודים ברוחב ופורסין עליהן סדין ונקראין כבבל טראמה. נקליטי. ב' עמודין עומדין עשויין כפתח העשוי בפתח המטה שהיא מסגרתה מב' צדין. אמר רב חסדא זה ששינוי פסולה דווקא מפני הנשר אבל לנאותה כשרה. ואתינן לסיועי מהא דתניא סככה כהלכתה ועיטרה בקרמין

עין מושפא
נר מצוה
כא א מיי פ"ג מהלכו
טומאת מנה הלכה א:
כב ג ב מיי פ"ה מהל'
סוכה הלכה כז סמג
עשין מג טוש"ע א"ח ס'
תרכס סעיף א:
כג ד ד מיי שם הלכה ז'
סמג שם טוש"ע א"ח
ס' תרכס סעיף יע וסימן
תרכס סעיף ד:
כד ו מיי פ"ו מהלכות
סוכה הלכה טו סמג
שם טוש"ע א"ח סימן תרכס
סעיף ב:
רבינו חננאל
פשוטות הן. כיון ששינוי
העליונה כשרה והתחתונה
פסולה אמרי' וכמה יהא
בין סוכה לסוכה. כמה
יהא חלל בין סכך לסכך
ותהיה התחתונה פסולה
אמר רב הונא טפח שכן
מצינו באהלי טומאה טפח
רב חסדא אמר ד' טפחים
שלא מצינו מקום [חשוב]
פחות מד' טפחים
ושמואל אמר י' טפחים
כהכשרה כלומר אין
התחתונה פסולה עד
שהיה בעליונה הכשר
סוכה. ודייקינן מדברי ר'
יהודה דתני [אם] אין
דיוורין בעליונה התחתונה
כשרה ואוקימנא כשאינה
ראויה לדירה מכלל דת"ק
סבר אע"פ שאין העליונה
ראויה לדירה כשרה קשיא
לשמואל. ושנינן אין
[ראויה] לדירה מרווחת
אבל ראויה לדירה ע"י
הדחק היא וכן אהא
דאמרינן במערבא כל
שאין העליונה יכולה
לקבל כרים וכסתות של
העליונה כולי שנויא הכא
והכא חזא התם לדירה
והכא לקבל ע"י הדחק:
פיסקא פירש עליה
סדין מפני החמה או
תחתיה מפני הנשר.
דלא יהון טרפיין דסוכה
נותרין על המטעמים
בעידנא דאביל או שפרס
סדין ע"ג הקינופות שהן
ד' קינופות בד' קצות
המטה פסולה. אבל פורס
הוא על נקליצי המטה.
שהן שנים באמצע המטה
כדגרסינן בירושלמי רב
ביבי בש"ר יוחנן שכן הוא
עושה חלל באצילי ידיו
כלומר אם הוא מכוסה
בסדין ומעמיד בו
זרועותיו וב' ידיו עומדות
על גופו והסדין עליהן
נמצאו זרועותיו בולטין
ועולין מצדין כנקליטי
המטה והסדין עליהם
לפיכך ע"ג נקליטין כשרה
כי כזרועותיהן חשוברין.
פירש גאון קינופות.
עמודין עומדין במטה
ועליהן מלמעלה ד'
עמודים ברוחב ופורסין
עליהן סדין ונקראין
כבבל טראמה. נקליטי.
ב' עמודין עומדין עשויין
כפתח העשוי בפתח
המטה שהיא מסגרתה
מב' צדין. אמר רב
חסדא זה ששינוי פסולה
דווקא מפני הנשר אבל
לנאותה כשרה. ואתינן
לסיועי מהא דתניא סככה
כהלכתה ועיטרה
בקרמין

מה א מיי פ"ה מהל
סוכה הלכה יח סמג
עשין מג טושי"ע א"ח סי'
תולד סעיף ג:
בו ב מיי"ע סמג ס'
טור ט"ע א"ח סי'
תרכט סעיף יט:
בו ג מיי"ע סמג הלכה כג'
סמג טושי"ע א"ח
סי' תרכט סעיף ג:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה עד מואל
וכו' דשאני סוכה דמכל
מקום ולו"ג צ"ל השמשות
דשמיני משום:

ליקומי רש"י

עד מוצאי י"ט
האחרון. והכא מוקצה
למנוה איכא מוקצה
דאיסור ליכא דאי משום
סמיכת אהל כי מנא חולו
של מועד לשמרי דומיא
דנר שבעה ושבת מה.].
ש"ח מוציא אגון.
שכחו לשמנו הדרכה
ולקבל פני ריש גלותא
[לקמן כה.]. לא יצא.
דאלה מפסקו צ"ל לכוונה
ועיקר ישיבת הסוכה
אחילה שמיני ושינה [לקמן
כ.].

הגהות וציונים

[א] בדפוס' הגי' תנא
וכ"ה ברי"ף וברא"ש
וכתב בדק"ס שכ"ה ישר
דלשון אתמר רגילה הגמי'
לומר במקום שמביאה
פלוגתא דאמוראי:
[ב] בכת"י ושבתיה:
[ג] בדפוס' בפ"ה לגבה:
[ד] ד"ה כהכשרה היא
דיבור אחד עם ד"ה התם
ומה שנחלק לשני
דיבורים הוא ט"ס (מנחם
משיב נפש, מראה אש,
דק"ס): [ה] בב"י סי'
תוס' מעתיק לשון
התוס' במוצאי יו"ט
האחרון: [ו] בדפוס'
איתא מן המצוה ועיין
הגהות יעב"ץ שמקיים
הגי' שלפנינו: [ז] צ"ל
ובכ"ה (מראה אש):
[ח] צ"ל ב"ח חתנים
(מראה אש): [ט] בתוס'
הרא"ש הלשון למתניתין
דהישן:

י:

סוכה

פרק ראשון

סוכה

עד מוצאי י"ט האחרון של חג. לקמן פ' לולב וערבה (דף טו: ושם) מפרש מאי שנא מאחרת דשרי ציוס טוב האחרון ומסיק משום דסוכה אי אחרמי ליה סעודתא צין השמשות צעי למיכל צסוכה ומיגו דאיתקלא צין השמשות איתקלא לכולי יומא אצל אחרת לא חזי צין השמשות דמעיקרא קדים נפיק ציה ואף על גב דממ"נ מוקלה הוא צין השמשות דשמא יום הוא והוי שצעי של חג לא שייך כי האי גוונא לאוסרו צשמיני צמיגו דאיתקלא צין השמשות מאחר דלא נאסרה אלא מחמת יום שעצר וכן משמע צפ"ד (ס) גצי הפריש ו' אחרונים לו' ימים דאמרינן התם דכל אחת ואחת יונא צה ואוכלה למחר ולא אסרינן למחר אף על גב דאיתקלא צין השמשות משום ספיקא דיום שעצר ומחא טעמא גצי שבת ויום טוב צפ"ק דצינה (דף טז.) דאמר רב נולדה צה אסורה צה מפרש טעמא משום הכנה ולא צעי למימר מיגו דאיתקלא אע"ג דרב כרבי יהודה סבירא ליה^א דאית ליה מוקצה וכן שני ימים טובים של גלויות דנולדה צה מותרת צה וצפרק צכל מערצין (עירובין דף נב.) גצי לגין של טובל יום שמלאוהו מן החצית של מעשר טבל ואמר הרי זה תרומת מעשר לכשתחשך דצרו קיימין ואם אמר ערבו לי צה לא אמר כלום משום דסוף היום של ע"ש קונה עירובו או משום דצעינן סעודה הראייה מצעוד יום הא חס תחילת יום של שבת קונה עירוב ולא צעי סעודה הראייה מצעוד יום הוי עירוב ולא אמרינן לאו ראייה היא צשבת מיגו דאיתקלא צין השמשות משום יום שעצר וכל הני לא דמו לסוכה דאסרינן משום דאי אחרמי ליה סעודתא צין השמשות אף על גב דלא מייחיי צמיכל צה אלא משום ספיקת יום שעצר (ב) שאני סוכה דמכל מקום חייב למיכל צה מחמת מה שיהיה ומאן דאסר התם אחרת אפילו צשמיני ופירש שם צקונטרס מיגו דאסור צין השמשות צשמיני משום דספק יום דשצעי הוא איתקלא לכולי יומא אלמא אהני מיגו דאיתקלא משום יום שעצר לאסור צשמיני לא יתכן דאפילו רב אסי דאסר צינה פ"ק דצינה (דף טז.) צשני ימים טובים של גלויות לא אסר אלא משום דמסקפא ליה אס קדושה אחת הן או לא אלא היינו טעמא משום דגזר אחרת אטו סוכה ומייהו

הכל צפי תנאו. וכגון דאמר איני צודל מהם כל צין השמשות של יום טוב הראשון ללא חל קדושה עליהו והכי מוקים לה צמסכת צינה צהמציא (דף טז.) ותנאה אחרתא לא מהני צהו. קתני מיהת קדינין והיינו סייעמא: דילמא מן הצד. לדפנות קאמר אצל למעלה אימא לך אפילו לנאותה נמי מסכך צמקצל טומאה קרי לה: אין מועטין. קרימין הפרוסין למעלה לנוי אין ממעטין צצוהה מעשרים להכשירה ללא מין סככה נינהו דאי סכך הוו הוה מייפסלה משום מקצל טומאה ולא לפוסלה משום פחותה מי: ומן הצד מועטין. לה משיעור ו' טפחים דהא אינה מחוקת ראשו ורצו ושולחנו: איטמישא. נישורה צמיס: והא קחזו ל"ה דרטיבא. שהיא לחה ומוכחא מילתא דלגצצה שטוחה ולא לסכך: לבי יבשה קאמינא דף. דמשקלה: נויי טובה. קדינין הפרוסין תחת סכך לנוי: פסול"ה. משום אהל מפסיק ואשתכח דלא גני יהציהו צטלה^א לגצה: רב נחמן. אצ צית דין היה ונגיד ומנוה צצית ראש גולה ועושין על פיו: ש"ח מוציא אגון. להקציל פני ראש גולה דחייב אדם להקציל פני רבו צרגל^א ופטרין דתמן לקמן (דף טז.) שלוחי מנוה פטורין מן הסוכה: בי"ה. הפרוסה סצצית המטה ואע"פ שיש לה גג שאין גגה משופע כשל נקליטין אלא שיהיה קינופות: והוא שאינה גבוהה עשרה. מן המטה דצניר מגובה עשרה לאו אוהל הוא: הא לא קתני הכי. צצרייתא דמפרש להו צגוה דהכי תנא נקליטין שנים כדפירשתי לעיל יוצאין צצמנע המטה למראשותיה ולמרגלותיה: דקביעי. אצל כילה לא קציעה צצוקה קינופות הלכך כי לא צצוהה עשרה לא חשיב: התם דלמפפ"ה טובה. קאתייה משום סוכה תחת סוכה: ^א בהבשרה כך פסול"ה. כל כמה דלא מקרייא עליונה סוכה לא מייפסלה תחתונה: הא דלשווייה אוהל"ה. שלא ישן תחתיו אצל שאר הסוכה כשרה: בציר מעשרה נמי הוי אוהל"ה. היכא דקציעה: וקורא קריאת שמוע. דכיון דלאו אהל הוא לא אמרינן למקום שרובו שם ראשו נזק וליחסר משום לא יראה כך ערות דצ"ה אלא הרי הוא כמוציא ראשו חוץ לחוקו: הכי

אין ראייה מרב אסי למאי דגריס לקמן פ' לולב וערבה (דף טו: ושם) הפריש שצעה אחרונים לשצעה ימים רב אסי אמר כל אחת ואחת יוצא צה ואוכלה למחר דקסבר לכולי יומא איתקלא ומו לא ושרי ליה למחר ולא אסר ליה צמיגו דאיתקלא לפיכך דוחק התלמוד לפרש טעמא גצי צינה משום דמסקפא ליה והפריש שצעה אחרונים לשצעה ימים דקאמר רב צפ' לולב וערבה כל אחת ואחת יונא צה ואוכלה לאלתר אע"ג דרב כר' יהודה סבירא ליה לא אסר למיכלה ציומא צמיגו דאיתקלא לתודה איתקלא ומו לא והיכא דמיקלע שבת צמוציא יום טוב^א של חג נוהגין איסור להסתפק מנויי סוכה עד מוצאי שבת ולכאורה שרי דמאזיה טעם נאסור [אין משום דקדושה אחת היא שבת ויום טוב האמר רב פ"ק דצינה (דף טז.) הלכה כארצעה זקנים ואליצא דר' אליעזר דאמר שתי קדושות הן ואי משום הכנה מה הכנה יש כאן: נויי טובה. קרימין הפרוסים למעלה לנוי אין ממעטין צסוכה גצוהה מכ' להכשירה ללא מין סככה הוה הוה מייפסל משום דמקצל טומאה ולא לפוסלה משום פחותה מי' כך פירש צקונטרס ולא דמי להוצין יורדין לתוך י' דפסלינן לעיל (דף טז.) משום דירה קרוחה דשאני הכא דלנוי עשוין: ש"ח מוציא אגון. וכגון שהיו מתצטלים מן המנוה^א אס הוי מחזירין אחר סוכה אחרת: ^א ובלבד ש"א יהיו נקליטין גבוהין מן המטה עשרה. מן הדין אפילו גצוהין י' שרי דלא חשיבי אהל להפסיק כיון דאין צגגו טפח דהא צשילהי פירקין (דף טז.) מסקינן דכן הלכה סוכה העשויה כמין צריף פסולה לפי שאין לה גג דשפועי אהלים לאו כאהלים דמו ומינה דייק רב יוסף צגמרא דמותר לישן צכילת חתנים צסוכה והא דאסרינן הכא גצוהין עשרה היינו מדרבנן דזוקא צנקליטין דקציעי אצל כילת חתנים דלא קציעי אפילו גצוה י' שריא כי היכי דהחמירו צקינופות לאסור אפילו אין גצוהין י' משום דקציעי וצכילת חתנים^א דלא קציעי שרי אפילו ציש לה גג וכדאמרינן לאידך ליטנא דנקליטין לגצי כילה^א קציעי אי נמי צהכי פליגי הנך תרי לישני ועל כרחך צהא פליגי הנך לישני דלא אפשר לומר דפליגי ציש לה גג ואינה גצוהה י' דליטנא צתרא אסור דהא צהדיא צגמרא תרגמא שמואל למתניתין דהכא^א צצוהה י': מוציא ראשו חוץ לבי"ה וקורא ק"ש. לא חייש שמואל לנצו רוחא את הערוה [כת"ק צצרכות כד: כה.]: אי

הסדינין כו' אלא פרוהו מהדופן ד"ע ר"ג אמר כשרה ורב חסדא ורבה בר רב הונא אמרו פסולה וק"ל וכו'. (ב) לפי סוגיית הגמרא אקינופות קאי דלשויה אהל היכא דקציעא כמו קינופות צצניר מיי' נמי

[א] [לקמן דף טז. ע"ש].
[ב] לקמן כ: ג.) ר"ה טז:
[ד] ב"מ קיד: ט) שבת
קנו: (1) ע"י תוס' לקמן
כה. ד"ה שלוחי.

רבינו חננאל

בקרמין ובסדינין המצויירין ותלה בה אגוזים ואפרסקין כו' אסור להסתפק מהן עד מוצאי יו"ט האחרון. ואם התנה עליהן. בשעה שעיטרה ע"מ שיסתפק מהן כל ימי המועד מותר להסתפק מהן אפילו ביום טוב קתני מיהא עיטרה בקרימין ובסדינין כרב חסדא. ודחי רב אשי דלמא כי מכשר האי תנא בעיטרה מן הצד אבל תחת הסכך פסולה ודלא כרב חסדא. עבדיה דרב אשי איטמישא כתנתייה במיא ושטחה ע"ג סוכה כדי להתיישב וא"ל חסר אותה שלא יאמרו הרואין אותה ע"ג סכך הסוכה דמסככין בבגד ופשוטה היא (א) פירוש הסדינין שמעטרין הסוכה בהן שאינן דבוקות בדפנות אלא אמרו פסול' וק"ל יחיד ורבים הלכה כרבים. אמר רב יהודה אמר שמואל מותר לישן בכילה בסוכה אע"פ שיש לכילה זו גג טפח ובלבד שלא תהא גבוהה (ששה) [עשרה] טפחים. ואקשינן עליה ממתיני' דקתני הישן (במטה) [תחת המטה] בסוכה לא יצא י"ח ומשני במטה גבוהה י' טפחים. והרי קנופות דאינן גבוהות י' טפחים דתניא בהדיא נקליטין שנים וקנופות ד' פירס ע"ג קנופות פסולה ע"ג נקליטין כשרה ובלבד שלא יהו נקליטין גבוהין מן המטה עשרה טפחים מכלל קנופות אע"פ שאין גבוהה עשרה טפחים פסולה. [ושנינן] ודאי שאני קינופות דקביעי במטה ואפילו פחות מי' כיון דקביעי אהל הן. והרי סוכה אע"ג דקביעה ואמר כהכשרה כך פסולה כלומר אינה עליונה חשובה אהל עד שיהא בה חלל י' טפחים. ודחינן התם לגבי סוכה ע"ג סוכה דלמפסלא לסוכה קא אתי בעי' שמואל י' טפחים ואמר כהכשרה כך פסולה אבל הכא (ב) בכילה דלשווייה אוהל"ה קא בעי בבציר מ' טפחים לא הוי אוהל"ה. הא דאמר שמואל הישן בכילה ערום מוציא ראשו חוץ לכילה וקורא ק"ש אוקימנא בשאינה גבוהה י' טפחים (וכי הכילה) [ולכן] אמרינן חזינא לה כמאן דחביטא רמיא על גופו היא וכלבוש עשוי אבל אם היא עשרה טפחים לא יוציא ראשו חוץ לחלון ויקרא. דייקין מנה מדקתני למה זה דומה

חשק שלמה על ר"ח

(א) נראה פשוט דמקרא לאן ו"ל נוי סוכה המופלגין ממנה ארבעה. פירוש הוי אהל. ודברי רבינו צ"ע.